

1

Еймъс Декър щеше да запомни завинаги зловещите сцени на трите убийства, оцветени в най-ярките и парализиращи нюанси на синьото. Картините изникваха най-неочаквано и го пронизваха като остриета от ослепителна светлина. Никога нямаше да се освободи от тях.

Полицейското наблюдение, което бе провел, се оказа дълго и безполезно. Подкара към къщи с надеждата да подремне няколко часа, преди отново да застъпи на смяна. Спря на алеята пред скромната си двуетажна къща с винилова облицовка. Бе построена преди двайсет и пет години и той щеше да я изплати след още толкова. Беше валяло и когато подметките на огромните му обувки докоснаха земята, те се хлъзнаха леко преди сцеплението с мокрия паваж. Декър затвори тихо вратата на колата, тъй като знаеше, че в този късен час всички вътре спят. Влезе през входа до кухнята, където имаше и втора мрежеста врата против насекоми.

Посрещна го очаквана тишина. Макар че беше *прекалено* тихо, което тогава не му направи впечатление и по-късно се запита защо. Това бе една от многото грешки, които допусна в онази нощ. Спря в кухнята да си

налее чаша вода. Изпи я на един дъх, остави чашата в мивката и тръгна към съседната стая.

Подхлъзна се отново и този път едрото му тяло се сгромоляса на пода. Не за пръв път падаше на него. Сега обаче причината не беше излъсканият паркет. Лунната светлина се процеждаше през прозореца и той видя, че дланите му са червени. Изцапани с кръв. Откъде се бе взела тази кръв?

Изправи се и влетя в съседната стая.

На пода лежеше Джони Сакс, братът на жена му. Беше едър и широкоплещест като него. Декър коленичи и се надвеси над лицето му. Гърлото на Джони бе прерязано от ухо до ухо. Беше безсмислено да проверява има ли пулс.

Именно в този момент трябваше да извади телефон си и да набере 911. Знаеше, че трябва да го направи. Знаеше, че не бива да остава на местопрестъплението, за да не унищожи някоя улика. Заради насилствената смърт на Джони домът му се бе превърнал в нещо като музей, където не биваше да се пипа нищо, *нищичко*. Това крещеше професионализъмът му.

Но когато погледна към стълбите, паниката го връхлетя като огромна вълна и удави всяка разумна мисъл. Усещането, че животът му е лишен от смисъл, го прониза до мозъка на костите. Хукна нагоре и обувките му зашляпаха в кръвта, която бе започнала да се съсирва.

Унищожаваше важни следи, съсипваше доказателства, които не би трябвало да докосва дори. Пет пари не даваше.

Вземаше стъпалата по три наведнъж. Дишаше тежко. Сърцето му се блъскаше в гръдния кош. Цяло чудо бе как ребрата му го удържаха да не изскочи навън. Умът му бе парализиран, но тялото му се движеше по своя собствена воля.

Втурна се към първата врата вдясно. Дори не посегна към пистолета си, защото изобщо не допускаше, че убиецът може да е още тук и да го чака.

Бутна вратата с рамо и се огледа трескаво. Нищо.

В следващия миг замръзна на прага. На светлината от нощната лампа се виждаше босо стъпало, което се подаваше иззад леглото.

Познаваше това стъпало. Беше го държал в ръцете си, беше го масажирал и галил толкова години. То бе дълго, тясно и все още изящно. Вените отстрани, мазолите отдолу, вторият пръст по-дълъг от палеца, ноктите, лакирани в червено, всичко си бе същото, само че... не трябваше да стърчи над матрака толкова неестествено. Това означаваше, че тялото ѝ лежи на пода, което бе съвсем нелогично, освен...

Пристъпи към далечния край на леглото и сведе поглед.

Касандра Декър – Каси за всички и най-вече за него – го гледаше от пода на спалнята. Е, „гледаше“ едва ли бе точната дума. Той пристъпи сковано напред, наведе се бавно. Коленете на джинсите му се намокриха от кръвта наоколо.

Нейната кръв.

Вратът ѝ бе чист, по него не се виждаха наранявания. Но на челото ѝ имаше огнестрелна рана. Декър знаеше, че не бива да го прави, но протегна ръка, вдигна главата ѝ от пода и я притисна към гърдите си. Дългата ѝ смолиста коса се разпиля по ръката му. Раната на челото ѝ бе почерняла, а кожата по краищата бе опърлена от високата температура на куршума.

Контактна рана, предшествана от целувка на дулото, продължила само секунда, преди изстрелът да сложи край на живота ѝ. Дали в това време бе спала? Или се бе събудила? Как ли бе понесла ужаса при вида на убиеца, надвесен над леглото ѝ? Това бяха въпросите, които си задаваше, докато прегръщаше съпругата си за последен път.

Положи я на същото място, където я бе открил. Впери поглед в лицето ѝ, което сега бе бледо и безжизнено, а дупката в средата на челото ѝ щеше да се превърне в

последния му спомен от нея, нещо като точка, поставила края на изречението... края на живота ѝ, на всичко.

Декър се изправи на вдървените си крака и, олюлявайки се, тръгна към единствената друга спалня на етажа.

Този път не блъсна вратата с рамо. Нямаше нужда да бърза. Знаеше какво ще открие. Не знаеше само какъв метод е избрал убиецът.

Първо нож, после пистолет.

Не я завари в спалнята, което означаваше, че е в банята до нея.

Лампата на тавана хвърляше ярка светлина. Убиецът очевидно бе искал Декър да види последната ужасяваща сцена съвсем ясно.

Тя седеше върху тоалетната чиния. Коланът на хавлията ѝ бе завързан за казанчето, в противен случай тялото ѝ щеше да падне.

Пристъпи напред. Не се хлъзна. Нямаше кръв. Не видя никакви рани по тялото на своето малко момиченце. Но когато се приближи, забеляза следите от спуканите кръвоносни съдове по врата ѝ, грозни и безформени като изгаряния. Вероятно бе използвал колана. А може би ръцете си. Декър нямаше представа, а и какво значение имаше? Смъртта от задушаване не идваше без болка. Тя настъпваше бавно и мъчително. Бе ужасяваща. Дъщеря му се бе взирала в убиеца, докато той бе отнемал живота ѝ. Само след три дни Моли щеше да навърши десет. Вече бяха организирали тържеството, поканите бяха изпратени, подаръците купени, шоколадовата торта поръчана... Той си бе взел свободен ден, за да помогне на Каси, която работеше и вършеше почти всичко у дома, защото Декър не стоеше зад някое бюро от девет до пет, съвсем не. Често се шегуваха по този повод. Какво знаеше той за истинския живот? За пазаруването в супермаркета? За плащането на сметките? За воденето на Моли на доктор?

Нищо. Абсолютно нищо.

Седна на пода пред мъртвата си дъщеря и кръстоса дългите си крака по начина, по който тя обичаше да седи – така, че всяко стъпало да опре във вътрешната част на срещуположното бедро. Поза лотос, каза си той. Или нещо подобно. Нямаше представа защо през главата му премина подобна мисъл. Осъзна, че сигурно изпада в шок.

Очите ѝ бяха широко отворени, вираха се в него, но не го виждаха. Като очите на майка ѝ. Никога повече нямаше да го види.

Декър седеше на пода и се поклащаше леко напред-назад. Той също се вираше в Моли и също не я виждаше.

Това е. Нищо не ми остана. Не мога да живея без тях. Не мога.

Извади деветмилиметровия пистолет от кобура на кръста си, издърпа назад затвора и вкара патрон в цевта. Стисна го с две ръце. Хубав малък пистолет. Достатъчно точен, с достатъчно възпираща мощ. Никога не бе стрелял по човек. Макар да бе искал.

Впери поглед в дулото със стоманения мерник над него. Колко ли куршума бе изстрелял на полигона? Хиляда? Десет хиляди? Е, добре, тази вечер нямаше да пропусне!

Отвори уста и налага дулото, завъртя го така, че куршумът да полети нагоре и да сложи мигновен край на всичко. Показалецът му обхвана спусъка. Погледна към Моли. Изведнъж се почувства неловко, вдигна оръжието и го опря в дясното си слепоочие. Стисна очи, за да не я гледа. Показалецът му отново докосна спусъка. Само трябваше да го натисне, докато стигне до точката, от която нямаше връщане. Нямаше да почувства нищо. Мозъкът му щеше да умре, преди да успее да съобщи на останалата част от тялото му, че се е самоубил.

Натисни го, Еймъс. Няма да загубиш нищо, защото нищо не ти е останало. Те са мъртви... Няма ги вече.

Държеше пистолета и се питаше какво ще каже на своето семейство, когато отново се съберат заедно.

Съжалявам?

Простете ми?

*Толкова ми е мъчно, че не успях да ви предпазя?
Трябваше да си бъда у дома и да ви защита?*

Притисна пистолета още по-силно и дулото се вряза в кожата му. Появи се капка кръв, която попи в побелелите му коси, а те несъмнено бяха станали по-бели за последните минути.

Не се нуждаеше от допълнителна смелост, за да го направи. Нуждаеше се, при това отчаяно, да постигне идеалния баланс. Но можеше ли да има баланс в отнемането на собствения живот?

Извади телефона си, без да сваля пистолета, набра 911, представи се с името и номера на значката си, после описа с две изречения тройното убийство. И пусна телефона на земята.

Долу лежеше Джони.

В другия край на коридора бе Каси.

А пред него, върху тоалетната, седеше Моли.

Изведнъж, без никакво предупреждение, Декър видя всичко това в най-ужасяващите нюанси на синьото. Телата, къщата, цялата нощ. Зловещите сини отенъци пронизваха съзнанието му. Той извърна поглед към тавана и изруга на глас, като вложи в думите си цялата ярост и мъка, които изпитваше в момента. Проклетите цветове бяха в състояние да съсипят дори това! Защо не можеше да се превърне в обикновен, нормален човек, поне веднъж, поне в мига на най-голямото си нещастие? Сведе глава и остана на пода с пистолет, опрян в слепоочието. Не усещаше абсолютно нищо. Бе готов да умре, да се присъедини към тях.

Но поради някаква причина, неизвестна дори на самия него, Еймъс Декър не натисна спусъка.

Така го завариха полицаите, които се появиха четири минути по-късно.

2

Пейка в парка, боядисана в червено.

Леденостуден порив на вятъра, който бележеше края на есента и началото на зимата.

Еймъс Декър седеше на пейката и чакаше.

Пред погледа му прелетя лястовица, която се размина на косъм с преминаваща кола, устреми се нагоре, улови повей и се изгуби в далечината. Декър запамети марката, модела, регистрационния номер и външния вид на всички в колата, преди тя да отmine. Мъж и жена отпред, хлапе отзад, настанено в детско столче. Още едно до него, по-голямо, може би на десет. Лепенка на задната броня. ДЕТЕТО МИ Е ОТЛИЧНИК В УЧИЛИЩЕ „ТОРНКРЕСТ“.

Поздравления, току-що обяви на всеки психопат в града откъде може да отвлече умното ти дете!

Появи се автобус, който спря на близката спирка. Декър го огледа набързо, без да пропусне нищо. Четиринайсет пътници, повечето уморени и депресирани, макар да бе още обедно време. Само едно дете беше енергично. Момченцето подскачаше на седалката до изтощената си майка, която стискаше обемиста чанта в скута си. Автобусът се караше от жена, доста неопитна при това, която се оглеждаше нервво. Въпреки сервото на волана тя го завъртя с много усилие и взе следващия завои толкова бавно, сякаш двигателят бе загаснал.

Над главата му прелетя самолет, достатъчно ниско, за да го определи като Боинг 737 на „Юнайтед“, сравнително нов модел, което си личеше по уинглетите. Декър намираще моделите 737 за хубави и елегантни, а сребристият цвят им отиваше много. Всяко число, което започваше със седем, предизвикваше у него подобна реакция. Радваше се, че „Боинг“ са решили всичките им самолети да започват със седмици.

Край него преминаха двама млади мъже. Огледа ги и регистрира всяка подробност. Единият бе по-едър и несъмнено той бе лидерът. Другият бе просто придружител, който изпълнява заповедите. После забеляза четирите деца, които си играеха в парка от другата страна на улицата. Определи възрастта им и мястото им в йерархията на детската площадка. Още не бяха навършили шест години, а вече приличаха на глутница вълчета. Запамети наблюдението си.

Появи се жена с куче. Немска овчарка, не чак толкова възрастна, но с проблеми в бедрата. Най-вероятно страдаше от дисплазия, често срещано заболяване при тази порода. Запамети и това.

Мъж, който говореше оживено по мобилния си телефон. Костюм на „Дзеня“, елегантни обувки с логото на „Гучи“, голям камък, инкрустиран в златния пръстен на лявата му ръка. Приличаше на пръстените, които връчват на шампионите на „Супербоул“. Часовник „Зенит“ за четири хиляди долара на дясната китка. Мъжът бе прекалено дребен за професионален спортист. А и телосложението му не бе типично за атлет. Прекалено добре облечен за наркодилър. Нищо чудно да бе мениджър в някой инвестиционен фонд или строителен предприемач. Паметта му архивира и това наблюдение.

От другата страна на улицата възрастен мъж тикаше жена в инвалидна количка към спрялата линейка. Лявата част от тялото на жената бе парализирана, половината лице също. Инсулт. Регистрира и това. Мъжът имаше лека сколиоза и деформиран по рождение крак.

Еймъс Декър забелязваше всичко. Умът му запечатваше и най-дребния детайл, който виждаше. От време на време прибягваше до дедукция, до спекулативни разсъждения. Понякога просто отгатваше едно или друго. Но това нямаше никакво значение, беше просто начин да се занимава с нещо, докато чакаше. Все едно

броеше преминаващите автомобили. Което и правеше по някой път, за да убие време.

Бе спрял да плаща ипотеката и бе загубил дома си. Дори с неговата заплата и тази на Каси едва смогваха да заделят за вноските. Сега, с една заплата, погасяването на заема стана невъзможно. Опита се да продаде къщата, но кой би искал да живее в къща, пропита с кръв?

Живя в апартамент в продължение на няколко месеца. После в мотелска стая. Накрая, когато остана без работа, се настани на канапето на един приятел. А когато гостоприемството на приятеля му се изчерпа, отиде в приют за бездомници. Парите, с които приютът разполагаше, свършиха и той затвори врати. Тогава Декър се настани със спален чувал в парка. А когато спалният чувал се прокъса и ченгетата започнаха да гонят бездомниците от парка, заживя в голям кашон зад един паркинг.

Бе стигнал дъното. Подпухнал, мръсен, брадясал и с разчорлена коса, той приличаше на смахнат отшелник, който живее в пещера и общува с извънземни. Но една сутрин се събуди на паркинга на „Уолмарт“ и докато гледаше прокъсания си кашон, получи внезапно прозрение. Каси и Моли сигурно се срамуваха от това, в което се бе превърнал.

Започна да се мие, поработи на няколко места, където явно никой друг не искаше да се хване, спести малко пари, нае стая в „Резидънс Ин“ и сложи табела с надпис „частен детектив“. Не отказваше случай – вярно, всичките бяха нископлатени, но и това бе нещо. Повече не му трябваше.

Водеше безцелно съществуване, безцелно като него самия. Все още бе брадясал и рошав и продължаваше да се бори с наднорменото си тегло, но дрехите му бяха относително чисти и можеше да си вземе душ – понякога дори повече от два пъти седмично. И вече не живееше в кашон. Винаги бе смятал, че трябва да измерва

прогреса в сантиметри, особено когато постигнатото не можеше да се отчете в метри и дори в дециметри.

Декър затвори очи, за да прогони последните наблюдения, които бе запаметил, макар те да останаха в съзнанието му като прожектирани на екран. И никога нямаше да изчезнат. Често му се искаше да забрави нещата, които виждаше. Но всичко се запечатваше в главата му по начин, който не позволяваше нищо да бъде изтрито. Можеше да повика даден образ при необходимост, но той можеше да изскочи и от само себе си. В първия случай паметта му помагаше, във втория го вбесяваше.

Онази нощ полицаите го бяха разубедили и той не си бе теглил куршума. Много пъти след това бе обмислял възможността да се самоубие. Бе преминал терапия, която да му помогне да преодолее трагедията. Това стана още преди да напусне полицията. Дори бе стоял пред насядали в кръг потенциални самоубийци.

Аз съм Еймъс Декър. Искам да се самоубия. Това е. Точка.

Отвори очи.

Петнайсет месеца, двайсет и един дни, дванайсет часа, четиринайсет минути. Часовникът в съзнанието му продължаваше да отмерва секундите. Толкова време бе изминало от мига, в който откри трите тела в дома си и разбра, че вече няма семейство. След шейсет секунди стрелките му щяха да отмерят петнайсет минути, плюс годината, месеците, дните. И щяха да продължат да се въртят неумолимо.

Замисли се за себе си. Бивш футболист по време на четирите си години в колежа и с кратка кариера на професионалист, той бе продължил да се поддържа в добра форма и като редови полицай, и като полицейски инспектор. Но престана да се грижи за себе си след убийството на съпругата му, брат ѝ и дъщеря му. Бе наддал двайсетина килограма, може би дори повече. Бе висок един и деветдесет и шест, а коремът му висе-

ше, ръцете и гърдите му бяха отпуснати, краката му приличаха на две огромни парчета мортадела. Когато стоеше изправен, не можеше да види пръстите на огромните си стъпала.

Косата му бе прекалено дълга, сребристосива и не много чиста. Изглеждаше напълно подходяща да прикрие факта, че притежава запомнящ всичко мозък, което беше много мъчително.

Брадата му плашеше не само поради обема си, но и поради безредния си вид, цялата на щръкнали във всички посоки кичури и косми като лозови ластари, търсещи къде да се захванат. Нещо обаче му подсказваше, че подобен външен вид се отразява благоприятно на работата, която вършеше. Той преследваше отрепки, а отрепките по дефиниция не изглеждаха като обикновените хора.

Сведе поглед към коленете си, където петната от кръв още личаха върху джинсовия плат.

Нейната кръв. На Каси. Беше ужасно, че продължаваше да носи тези джинси.

Изгори ги, Еймъс. Повечето нормални хора отдавна биха направили това.

Но аз не съм нормален. Не съм нормален, откакто излязох на терена и поех онзи удар.

Ударът бе единственото нещо, което не си спомняше. Приемаше го като ирония на съдбата, защото именно този инцидент беше довел до сегашното му състояние, в което не можеше да забрави нищо. Затова пък спортните новини въртяха записа дни наред. Дори националните канали се почувстваха длъжни да запознаят цялата страна с акта на насилие, извършен спрямо него. Някой му каза, че клипът е качен в Ютюб преди няколко години и е регистрирал осем милиона гледания. А той така и не го видя. Нямаше нужда. Нали той понесе удара, нали го *почувства*. Това бе достатъчно.

С какво бе заслужил такова внимание? С факта, че

бе умрял на футболното игрище, при това не веднъж, а цели два пъти.

Хвърли засрамен поглед към джинсите си. Коремът му преливаше над отеснелия колан; преди време бе доста по-слаб. Беше ги прал, но петната от кръв така и не излязоха. Защо джинсите му трябваше да се различават от главата му? Те можеха да бъдат доказателство. Ченгетата трябваше да ги вземат, но не се сетиха, а и той не им ги предложи. Беше ги запазил и бе продължил да ги облича. Това бе глупав и зловещ начин да носи Каси със себе си. Все едно да носи праха ѝ в пластмасова кутия за храна с картинка на Скуби-Ду на капака. Но пък той не бе съвсем наред. И никога нямаше да се оправи.

Отначало бе заподозрян за убийствата, защото в подобни случаи съпрузите винаги попадат под подозрение. Но не задълго. Времето на настъпване на смъртта бе неговото алиби. Но Декър не се вълнуваше за алибито си. Знаеше, че не би позволил да падне и косъмче от главите им, и не го бе грижа какво мислят останалите.

Истинският проблем бе, че полицията така и не арестува никого за убийствата. Не разполагаха дори със заподозрени, с най-незабележимата следа, с най-тънката нишка, която да ги отведе някъде.

Работническият квартал, в който живееха, бе тих и спокоен, а хората – дружелюбни; редовно предлагаха помощ на своите съседи, защото никой не притежаваше кой знае какво, а всеки се нуждаеше да му подадат ръка от време на време. Да се поправи кола или печка, да се забие пирон в някоя дъска, да се стотви нещо за ядене, защото съседката е болна, или нечии деца да се заведат на училище посредством една обща транспортна система, основана на доверие и нужда.

В квартала живееха безделници и дребни нарушители, разбира се, но той не бе забелязал убийствени наклонности у някого от тях. Бяха предимно рокери и

любители на марихуаната. Беше ги проучил до един. Не бе подхващал нищо друго, докато още работеше в полицията. Бе посветил на разследването цялото си време, макар да го бяха предупредили официално да стои настрана. Но колкото и упорито да търсеше, така и не успя да открие дори една улика.

Много неща благоприятстваха и много неща възпрепятстваха подобно престъпление. Мнозина оставяха незаключени вратите си, в повечето къщи непрекъснато влизаха чужди хора. Така че възможността несъмнено бе налице. Но пък къщите бяха разположени близо една до друга, все някой трябваше да е чул нещо. Въпреки това в онази нощ от дома на Бостън Авеню №4305 не бе прозвучал нито звук. Не би ли трябвало насилствената смърт да предизвика някаква реакция? Викове? Письци? Борба? Каквото и да е? Очевидно, не. Ами изстрелът в нощната тишина? Или целият квартал бе оглушал точно тогава? Ослепял. Онемял.

Изминаха месеци, но не изникна нищо, следата изстина и шансовете за разрешаване на случая и залавяне на убиеца започнаха да клонят към нула. Тогава Декър напусна полицията, защото не можеше повече да работи по други случаи и да се занимава със служебните драми, които се разиграваха в управлението. Шефовете му заявиха, че съжаляват за неговото решение, но никой не го помоли да остане. Истината бе, че той стана опасен и неконтролируем. Така беше. Защото пет пари не даваше за нищо.

Освен за едно.

През цялото това време бе ходил редовно на гробовете им. Бяха погребани в парцели, които бе купил набързо, защото кой мъж на четирийсет и няколко мисли предварително за тези неща? После обаче спря да ги посещава, защото срещата с тях бе мъчение. Те лежах заровени в земята, а той не бе отмъстил за смъртта им. Не бе направил абсолютно нищо, освен да идентифи-

цира телата им. Жалко покаяние за човек, който бе допуснал семейството му да умре. То едва ли щеше да впечатли Бог.

Смъртта им *трябва* да бе свързана с работата му. През годините бе пратил толкова хора зад решетките. Някои вече бяха излезли. Други имаха приятели. Малко преди трагедията бе разбил местна банда дилъри на метамфетамини, които бяха положили сериозни усилия да разпрострат дейността си в целия град, без да подбират своите клиенти по възраст, пол, раса. Това бяха опасни типове, много опасни, които можеха да убият човек само защото им се е сторило, че ги е погледнал накриво. Те лесно можеха да открият къде живее. Декър не работеше под прикритие. И можеха да си отмъстят на детето му и на жена му, а също и на брат ѝ, който бе дошъл на гости във възможно най-неподходящия момент. Не успяха обаче да открият нито една улика срещу тази групировка. А без улики няма арест. Няма процес. Няма присъда. Няма екзекуция.

Грешката бе негова. Вината бе негова. Вероятно сам бе отвел убийците при семейството си, в резултат на което вече нямаше семейство.

Хората от квартала бяха събрали малко пари, за да го подпомогнат. Няколко хиляди долара. Те стояха недокоснати. Възприемаше харченето им като акт на предателство спрямо семейството си, затова парите си стояха в банката, макар да му трябваша. Все пак се справяше, макар и едва-едва, на ръба. Но повече не му и трябваше. Защото той живееше на ръба.

Облегна се на дървената пейка и се загърна с палто. Не бе дошъл тук случайно.

Имаше задача.

Погледна наляво и видя, че е време да се залавя за работа.

Стана и последва двамата, които бе чакал.